

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

25. Aarg. Nr. 18.

Den 15. Juni 1876.

Pr.: 12 Ore pr. Expl.

Profeten Josef Smith.

Efterat have opløstet en adbarende Røst i denne Del af Landet, tog jeg Af-
sked derfra og vendte atter tilbage til den
vestlige Del af Staten New York og til
Kirkenes Hovedsamlund.

Bed vor Ankomst bleve vi underret-
tede om, at Broder Josef Smith, Over-
sættereren af Mormons Bog, var vendt
tilbage fra Pensylvanien til hans Faders
Bopæl i Manchester nær Palmyra, og
her havde jeg den Fornøjelse at se ham
for første Gang.

Han modtog mig med en hjertelig
Velkomst og paa den aabne og venlige
Maade, der var saa almindelig hos ham
i senere Aar.

Om Søndagen holdt vi Forsamling
i hans Hjem; de to store Værelser vare
opfyldte af opmærksomme Tilhørere, for
hvem han bad mig prædike. Jeg gjorde
saaledes og efterat have sluttet, lyttede
jeg med megen Interesse til en Tale fra
hans egen Mund fuld af Visdom og
Intelligence. Vi gik fra Forsamlingen

til Vandets Bred, hvor jeg efter hans
Ønske døbte adskillige Personer.

Præsident Josef Smith var af Per-
son høj og vel bygget, stærk og bevægelig;
af en lys Ansigtssfarve, lyst Haar, blaa
Øjne, meget lidt Slæg og i Besiddelse
af et for ham særegent Udtryk, hvorpaa
Djet altid hvilede med Glæde og aldrig
trættes ved at betragte. Hans Ansigt
var stedse mildt, venligt og straalende af
Intelligence og Velvillighed, blandet med
et ubevidst muntert Smil; han var aldeles
fri for al Tilbageholdenhed og affecteret
Gravitet. Der var Noget forbunden
med hans Øjes klare, rolige Blik, som
vilde han gennemtrænge det menneskelige
Hjertes dybeste Afgrunde, se ind i Ewig-
heden, gennemskue Himlene og omfatte
hele Universet.

Han besad en ædel Frimodighed og
en uafhængig Karakter; hans Optræden
var let og fortrolig, hans Frettesættelse
frygtelig, hans Godgjorenhed udtømmelig
som Oceanets Dyb, hans Indsigt

altomfattende og hans Sprog gjennemtrængt af en ejendommelig Veltalenhed, der var ham særegen — ikke poleret — ikke sluberet — ikke afmaalt eller aspafset ved Uddannelse eller forfinet ved Kunst, men fremstrømmende i dets egen naturlige Simpelt og overordentlig afveglende i Gjenstand og Form. Han interesserede og belærte sine Tilhørere, medens han til samme Tid morede og underholdt dem, og der var aldrig Nogen, der hørte ham, der trættes af hans Tale. Jeg har endogsaa ofte seet en stor Forsamling af villige ivrige Tilhørere lytte til hans Tale med spændt Opmærksomhed i mange Timer i Kulde og Solkin, Regn og Blæst, medens de lo i det ene Øjeblik og græd i det næste. Selv hans bitreste Fjender bleve almindeligvis overbundne, naar han blot engang kom til at tale til dem.

Jeg har seet ham, da han var lænket og omgivet af bevæbnede Mordere og Banditer, der overfaldt ham med enhver mulig Fornærmelse og Krænkelser, rejste sig i hele en Guds Søns Majestæt og tiltale dem i Jesu Kristi Navn, indtil de stode som tilintetgjorte for ham, tabte deres Vaaben og bad ham paa deres Knæ om Tilgivelse, og holdt derefter inde med deres Krænkelser.

I Korthed, hos ham vare en Daniels og Cyrus Karakterer vidunderlig sammenblandede. En Daniels Evner, Visdom og Gudhengivenhed vare forenede med en Cyruses Kærlighed, Mod, Maadeholdenhed og Udholdenhed. Han var viselig begavet med saadan Viljekraft og Sjæls-evner, at, dersom han var bleven sparet til moden Manddom og Alder, vilde han have ombæltet Verden i mange Henseender og efterladt til Efterlægten et Navn knyttet til mere herlige og glimrende Bedrifter end der nogeninde endnu er falden i nogen Dødeligs Lod at udføre. Som det er,

vil hans Bænk leve til endeløse Tidsaldre, og utallige endnu usødte Millioner vilde med Hæder omtale hans Navn, som et ædelt Redskab i Guds Haand, der, i Løbet af hans korte, ungdommelige Levetid, lagde Grundvolden til det Rige, der omtaltes af Daniel, Profeten, hvilket skulde sønderknuse alle andre Kongeriger, men selv bestaa evindeligt.

I Philadelphia havde jeg den Glæde endnu engang at møde Præsident Smith, og at tilbringe flere Dage sammen med ham og Andre, og de Hellige i denne By og Omegn.

Ved disse Sammentømster lærte han mig mange store og herlige Principer angaaende Gud og den himmelske Orden. Det var ved denne Lejlighed, at jeg fra ham erholdt den første Ibe om den evige Familieorden, og Kjønnes evige Forening i hine uudsigelig dyrebare Forbindelser, som Ingen uden de mest Højsindede, Vilde og Rene af Hjertet vide at fatte, og hvilke ere selve Grundvolden til enhver Ting, der er værdig at kaldes Lykke.

Indtil da havde jeg lært at betragte Familiekjærlighed og Sympathier som Noget, der udelukkende knyttede sig til denne flygtige Tilværelse, og hvilke Hjertet aldeles maatte afvænes fra, for at blive stiftet til dets himmelske Tilstand.

Det var Josef Smith, der lærte mig at vurdere de dyrebare Forbindelser med Fader og Moder, mellem Mand og Husfru, Broder og Søster, Søn og Datter.

Det var af ham jeg lærte, at min Hjertenshusfru kunde tilfikkres mig for Tid og al Evighed, og at de forædlede Følelser og Sympathier, der gjorde os saa dyrebare for hinanden, udsprang fra den evige, guddomlige Kjærligheds Kilde. Det var af ham jeg lærte at vi kunde lutre disse Følelser og børe og tiltage

deri i al Ewigbed, medens Frugten af vor uendelige Forbindelse vilde blive et Afkom saa talrigt som Stjerneerne paa Himlen eller Sandet ved Havets Bred.

Det var af ham jeg lærte en Guds Søns sande Værdighed og Bestemmelse, ifklædt med det evige Præstedomme, som Patriarch og Herker over hans utallige Afkom. Det var af ham jeg lærte, at Kvindens højeste Bestemmelse var at være en Dronning og Præstinde sammen med hendes Mand og regjere i Ewigbedernes Ewigbed som Dronning-Moder over hendes tallose og stedse tiltagende Afkom.

Jeg havde elsket før, men jeg vidste ikke hvorfor. Men nu elskede jeg — med en Renhed — en Fylde af ophøjet inderlig Følelse, der opløstede min Sjæl over denne lave Sphæres sorgjængelige Ting, og ubvidede den som Oceanet. Jeg solte at Gud var i Sandhed min himmelste Faber, at Jesus var min Broder, at min elskede Hustru var en udødelig, evig Ledfager, en venlig tjenstgjørende Engel skænket mig til Trost og Bistand og som en Herligheds Krone for Ewigbeden. Kortfagt, jeg kunde nu elske med Manden og Forstanden tillige.

Desuagtet havde min inderlig elskede Broder Josef Smith dengang neppe berørt nogen Nøgle, men blot løftet en Flig af Sløret og skænket mig et enkelt Blik ind i Ewigbeden.

Medens jeg var paa Besøg hos Broder Josef i Philadelfia, blev en meget

stor Kirke stillet til hans Raadighed til at prædike i, og her forsamledes omtrent 3000 Mennesker for at høre ham. Broder Rigdon talte først og dvælede ved Evangeliet og belyste sine Lærdomme med Biblen. Da han havde sluttet, rejste Broder Josef sig og talte, syldt af den Hellig Mand, med stor Kraft, idet han bar Vidnesbyrd om de Syner der vare blevne ham viste, om de Engles Betjening han havde nydt, og hvorledes han havde fundet Pladerne til Mormons Bog og oversat dem ved Guds Gave og Kraft. Han begyndte med at sige, „at dersom ingen Anden havde Mod til at bære Vidnesbyrd om saa herligt et Budskab fra Himlen og Fundet af en saa herlig Optegnelse, saa solte han sig forpligtet til at gøre det for at opfylde Retfærdighed mod Folket, han vilde saa overlade Resultatet til Gud.“

Hele Forsamlingen var ligesom bedøvet, elektriceret og overvældet af den Følelse af Sandhed og Kraft, hvormed han talte og de Vidundere han berettede. Et vedbærende Indtryk blev gjort og mange Sjæle bleve indsamlede i Folden. Jeg kan bevidne, at han, ved sin Trofasthed og ved sit kraftige Vidnesbyrd, har rensat sine Klæder fra deres Blod. Store Mængder bleve døbte i Philadelfia og de omliggende Egne; medens, paa samme Tid, Grene skjede op i Pensylvanien, Jersey og i mangfoldige Retninger. — Parley P. Pratt's Autobiographi.

Der er ingen retfærdig Handling, intet venligt Ord, ingen forbindelig Dpsørsel, ingen Kydsbed, ingen Gæstfrihed, som har sit Udspring fra Egenkærlighed, der ikke vil faa sin Straf, forsaavidt som det fordærver Karakteren; og der er ingen Venlighed, ingen Overbærenhed, ingen Vædelmodighed, ingen Kærlighed, som har sit Udspring fra uegennyttig Vællighed, der ikke vil faa sin Belønning, thi det vil gjøre Mennesket bedre, ædlere og renere.

Indsamlingen af Guds Folk.

(Fra «Millennial Star.»)

Dg dette Riges Evangelium skal prædikes i den ganste Verden, til et Vidnesbyrd for alle Folk, og da skal Enden komme. — Math. 24, 14.

Hvorfor indsamles de Sidste-Dages Hellige? Dette Spørgsmaal stilles meget hyppigt og kan kortelig besvares saaledes: Fordi Gud har befalet dem at gjøre saaledes. Der er meget, særdeles meget, der kan siges om det sande, passende og bibelske i Indsamlingen. I den videste Betydning er Indsamlingen et haandgribeligt Vidnesbyrd om Lydighed til Guds Villie, som ikke kunde tilvejebringes ved noget blot Udsagn om Tro. Denne Lydighed mod Guds Vilje, som forhen Abraham uddiste, var nødvendig for at indfætte ham som Arving til Landet Canaan, og den sikrede ham, og hans Sæd efter ham, dette Land til bestandig Ejsendom. Det er derfor ikke underligt, at de, som bekjende sig at være Kristi, og som saadanne Abrahams Sæd og Arvinger efter Forjættelsen, skulde blive befalede ligesom Abraham. Jesus sagde til Jøderne: „Vare I Abrahams Børn, da gjorde I Abrahams Gjerninger“, idet han herved gjorde deres Gjerninger til en Prøve for deres Rettigheder til den forjættede Arv, og derved skjelne imellem Abrahams naturlige Sæd, dersom de vare vantro, og de Trofaste, hvadenten de vare Jøder eller Kristne.

Thi, som Paulus sagde til Galaterne, „Erkjender derfor, at de, som holde sig til Troen, disse ere Abrahams Børn; I ere alle Guds Børn formedelt Troen paa Jesum Kristus. Thi I, saa Mange, som ere døbte til Kristus, have iført Kristus. Her er ikke Jøde eller Græker;

her er ikke Træl eller Fri; her er ikke Mand eller Kvinde; thi I er Alle En i Kristo Jesu.“ Men Jøderne saldt formedelt deres Vantro og bleve afkaarne fra Besiddelsen af deres Arv, og ville forblive saaledes, indtil Hedningenes Fylde er indgaaet, da skal Israæl blive frelst i Overensstemmelse med Guds Pagt med deres Fædre. I denne Henseende staa Jøder og Hedninge altsaa paa et lige Standpunkt; for at blive frelst maa Alle tro paa Kristus, maa Alle blive døbte til Kristus, og dersom de ere Kristne, ere de Abrahams Sæd, og da ville de gjøre Abrahams Gjerninger.

Vi gjentage derfor, at alene som en Prøve paa vor Lydighed, er det slet ikke forunderligt, at Herren skulde opfordre sit Folk til at forlade deres Fødeland, ligesom Abraham gjorde, og for at bevise at, med Frelserens Ord, de ere villige til at forlade „Hus, Brødre eller Søstre, Fader eller Moder, Hustru eller Børn eller Agre for Kristi og Evangeliets Skyld, saa at de kunne saa hundrede Fold igjen nu i denne Tid Huse, Brødre, Søstre, Mødre, Børn og Agre under Forsølgelser og i den tilkommende Verden et evigt Liv.

Indsamlingen er altsaa en bogstavelig Opfyldelse af Biblens Profetier. Ingen, der troer paa Biblen, kan modsig den Kjendsgjerning, at en stor Indsamling af Abrahams Sæd skulde finde Sted nogen Tid før Messia anden Tilkomst. Den lærde Doctor Clarke skræier i sin Afhandling betitlet „Kjendsgjerninger af naturlig og aabenbaret Religion“, Følgende: — „Det er ogsaa yderligere baade vidtløst og tydeligt og bestemt forudsagt saavel af Moses, som af alle

de paafølgende Profeter, at uagtet denne vidunderlige Adspredelse af Guds Folk, „endog for alt dette vil jeg dog ikke aldeles tilintetgjøre dem“; men „naar de igjen tager det til Hjerte iblandt alle Hedningene, hvorhen Gud har fordrevet dem, og omvende sig til Herren, da skal han aabne deres Fængsel og forsaml dem fra alle Nationer, selv fra Himlens Ender og netop i de sidste Dage.“ At „skjøndt han suldstændig gjør Ende paa alle“ andre „Nationer“, vil han dog ikke suldstændig gjøre Ende paa dem; men en Levning af dem skal blive bevaret og vende tilbage fra alle de Lande, hvorhen Gud har fordrevet dem. At han „vil sigte Israels Hus iblandt alle Hedningene, ligesom Kornet sigtes i et Sold; men der skal dog ikke falde det mindste Korn til Jorden.“ „At Herren skal for anden Gang lægge sin Haand paa at forhverve sig det Overblevne af sit Folk, og skal opløste et Banner for Nationerne, og sanke Israels Fordrevne, og samle de Adspredte af Juda fra de fire Verdenshjørner. Thi „jeg vil føre din Sød fra Østen,“ siger Herren, „og samle dig fra Vesten. Jeg vil sigte til Norden, giv hid, og til Syden, forhindre ikke, før hid mine Søner langtfra og mine Døtre fra Jordens Ender. Se, jeg vil opløste min Haand til Hedningene, og opløste mit Banner til Folkene, og de skulle føre dine Søner frem i Hjortel-Fligene, og dine Døtre skulle bæres paa Skuldrene. Jeg haver forladt dig i et lidet Dieblit; men jeg vil samle dig med store Barmhertigheder. Det lidet Brede varede, skjulte jeg mit Ansigt et Dieblit for dig; men jeg haver forbarmet mig over dig med min Miskundhed.“ Og for at disse Profetier ikke skulde anvendes paa Isøernes Tilbagekomst fra det babyloniske Fængsel (der desuden ikke var en Adspredelse „til alle Folk“) ere de udtrykkelig henførte

til „de sidste Dage“, ikke alene af Moses, men ogsaa af Hoseas, der levede længe efter („Thi Israels Børn skulle blive mange Dage uden Konge og uden Fyrste og uden Offer; men derefter skulle de omvende sig og søge Herren deres Gud og David deres Konge, og de skulle frygte og komme til Herren og til hans Gode i de sidste Dage“) og af Ezeiel, som levede i selve Fængselskabet; „efter mange Dage skal du (idet han taler om dem, som ville modsætte sig Israels Tilbagekomst) blive hjemsogt, i de sidste Aar skal du komme til det Land; — over et Folk, som er sanket fra Hedningene; — paa den samme Dag, naar mit Folk Israel boer tryggligen, — du skal drage op over mit Folk Israel som en Sky, til at skjule Landet; du skal være i de sidste Dage, og jeg vil lade Dig komme i mit Land, paa det Hedningene skulle kjende mig, naar jeg helliggjøres i Dig for deres Dine. Disse Forudsigelser henhøre derfor nødvendigvis til hin Tidssalder, da „Hedningenes Tid skal suldkommes“, og „Hedningenes Fylde er indgaaet“. Saaledes ere Dr. Clarks Bemærkninger om Indsamlingens bogstavelige Karakter.

Det blev aabenbaret til Johannes den Aabenbarer!, at førend Ødelæggelsen af denne Verdens Riger, skulde Engle bringe visse store og betydningssfulde Budskaber til Jordens Indbyggere. Et af disse hellige Sendebud skulde have „et evigt Evangelium at forkynde Alle dem, som bo paa Jorden, og alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk; som sagde med høj Røst: Frygter Gud og giver ham Æren, thi hans Doms Time er kommen.“ (Joh. Aabenbaring 14, 6, 7.) En anden Engel eller en anden Stemme fra Himlen vilde udraabe: „Gaaer bort fra hende, I mit Folk! at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af

hendes Plager. Thi hendes Synder naa indtil Himlen, og Gud haver kommet hendes Uretfærdigheder ihu. Derfor skulle hendes Plager komme paa én Dag: Død, Corrig og Hunger, og hun skal opbrændes med Ild; thi stærk er den Herre Gud, som dommer hende. Og i hende er Profeters og Helliges Blod fundet, og alle deres, som ere myrdede paa Jorden. Aabenb. 18. 4—24.

Af dette er det klart, at Evangeliet ikke havde været paa Jorden i et langt Tidrum indtil lige forudgaaende for Guds Doms Time, ellers vilde dets Gjengivelse have været unødvendig. Set i dette Lys vilde vi let kunne forstaa Frelserens Svar til hans Disciple, da de spurgte ham om Tegn paa hans Komme, og Verdens Ende; „Dg dette Riges Evangelium skal prædikes i den ganste Verden til et Vidnesbyrd for alle Folk og da skal Enden komme.“

Evangeliet er blevet gjengivet og paa den forudsagte Maade; thi en hellig Engel, nemlig Johannes den Døber, viste sig for Josef Smith og Oliver Cowdery, den 15de Maj 1829, og ordinerede dem med Fuldmagt til at administrere Ordinancen, — Omvendelsens — Daab til Syndernes Forladelse. Eftersom denne Del af Skriften allerede er opfyldt, maa Guds Domme derfor være nær for Haanden. I lige Maade viste en anden hellig Engel, nemlig Moses, sig for Josef Smith og Oliver Cowdery i Herrens Tempel i Kirtland, den 3die April 1836, og overgav til dem Nøglerne til Israels Indsamling; og i henved 35 Aar er Guds Folk blevet indsamlet fra Babylon. I Mellemtiden er hellige Profeters og Helliges Blod blevet udgydt paa en grusom Maade, og omendkjøndt, som Frel-

seren sagde om Pharisaerne: „Der som jeg ikke var kommen og havde talet til dem, havde de ikke Synd; men nu have de end ikke et Paaflud for deres Synd,“ saa forkyndte han dog guddomlig Visdom for disse Pharisaer, idet han sagde: „Jeg vil sende Profeter og Apostle til dem, og Nogle af dem skulle de slaa ihjel, og forfølge Andre, paa det at alle Profeters Blod, som er udstødt fra Verdens Begyndelse, skal kræves af denne Slægt, fra Abels Blod indtil Zacharia Blod, som blev omkommet imellem Alteret og Templet; ja jeg siger Eder: „det skal kræves af denne Slægt.“ Inderne forfæstede Jesus og dræbte ham, og paa-drog sig ved denne Gjerning Skylden for Jesu og alle hellige Profeters Blod, uagtet al deres foregibne Fromhed og Erbødighed for Mose Lov og Guds skrevne Ord. Hvo kan ikke, ifølge dette Princip, bemærke, at den Almægtiges Straffedomme aldrig kunne komme over Verden, saaledes som det er forudsagt, uden levende Apostles og Profeters Tilstedekomst til den Slægt, i hvilken disse Straffedomme ville blive udførte? Lige fra Noah, der var en Profet kaldet af Gud til at adbaare Menneffene for deres Ugudelighed, førend deres Dom, og til Jesus, belærer hele den hellige Skrifts Indhold os herom. Jesus sagde: „Som det var i Noæ og Lots Dage, skal det være i Menneskens Sønns Tilkommelses Dage.“ Han siger atter: „Hvo som modtager den jeg sender, modtager mig; og den som modtager mig, modtager den, som mig udsendte. Dg af Skriften og i Overensstemmelse med Fornuft og Rimelighed blive vi belærte om, at Hvosomhelst, der forlaster en Profet sendt af Gud, forlaster Jesum og den, som ham udsendte.

St. George Templet.

Grundhjørnestenen til denne Bygning lagdes i 1871 paa Straaningen omtrent midtvejs mellem Rio Virgen og de røde Sandstens Klipper. Størrelsen i Grunden er 141 Fod og 8 Tommer i Længden og 33 Fod og 4 Tommer i Bredden; Murens Højde fra Grunden 84 Fod; Taarnslojen 135 Fod; Grundmurens Dybde 10 Fod og 12 Fod tyk, hvori smaa Stene udbugne af Basaltklipper nebdamredes saa fast som muligt med en 900 Pund vægtig Hammer. Paa den saaledes tilberedte Grundbold lagdes uhyre store, sorte Klippestykker fra 7 til 12 Fod lange og 3 til 4 Fod tykke — enhver vejende fra 40,000 til 75,000 Pund. — Grundmuren aftager gradvis fra 12 Fod ved Bunden til 44 Tommer ved det øverste af Soffelen og til 32 Tommer under Taget. Taarnet er af firkantet Form, 31 Fod ved dets Basis, med en ottelkantet Kuppel. Soffelen er af udmejslet, sort Basaltsten; det øvrige af Muren af rød Sandsten. Det Kvantum Sten, der er blevet anvendt, andrager omtrent 19,000 Favne, eller 17,000 Tons, og det Lømmet, der er brugt til at fuldende Bygningen, 100,000 Fod; Udgifterne ved den anslaaes til 800,000 Dollars; Tiden, der er hengaaet siden den aktive Paabegyndelse af Arbejdet, noget over tre Aar; Antallet af Værelser i hele Bygningen over 50; enhver af de store Haller er 99 Fod lang, 78 Fod bred og 27 Fod høj. Der er i Grundens Centrum en Døbefont af støbt Jern, hvilende paa Nøggen af tolv Dger; den er af oval Form, med Trapper ved begge Enden, der føre ind og ud.

med Vandrør, og forsyner det behørigt Vand med hvillensomhelst Temperatur. Døbefonten kostede 5000 Dollars. Antallet af Døre i Bygningen 100; Antal af runde Vinduer 50, lange Vinduer 66. Der er 119 Trappetrin fra Bunden til Taget. Det største Antal Mænd, der var beskæftiget paa én Gang, var 250; det mindste Antal 25; Middeltal 150. Arkitekt for Grundplanen og den østlige Facade, L. D. Angell — og for den vestlige Ende og nordlige Facade, Miles Romney; Overoplynsmand for Murerarbejdet, E. L. Parry. Til Bygningen udkrævedes 10,000 Bushels (en Bushel er lidt over to Skjæpper) Kalk og 30,000 Bushels Sand. Der er blevet brugt omtrent 100 Stillsads-Stænger, hvora hver kostede omtrent 50 Dollars. Der er paa hver Side ti Piller eller firkantede Søjler af samme Højde som Muren; det Hele er opført i den nyere gotthistil Stil. Soffelen er nu omtrent færdig, Facaden fuldendt til nær Jorden, og det meste af Stillsadset borttaget. Taget og Kuppelen ere færdige og de fleste af Dørene og Vinduerne; endel af disse sidste ere allerede blevne indsatte i deres Pladser. Gulvet i den store Hal er netop nu blevet lagt; det er dobbelt. Det forventes, at Bygningen vil være saa nær fuldendt, saa en Del deraf kan blive indviet til Brug om nogle faa Maanedes, medens det Hele vil blive færdigt inden et Aar. Bygningen kan ses fra enhver Part af Byen, og er synlig i det omliggende Land paa lang Afstand. Den har et rigt og tiltrækkende Udseende, oplyst og majestætisk. Udgifterne ved dens Opførelse er for Størstedelen bleven udredet af Tiende, Offere og Gaver.

En Dampmaskine staar i Forbindelse

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juni.

Præsident N. C. Flygares Farvel.

Da den Tid nu er oprunden, da jeg skal forlade Slandinavien og atter drage til Vestens Bjergdale, Guds Folks Forsamlingssted i de sidste Dage, hvor Guds Profet og Apostle bor, hvor jeg for et Aar og ti Maanedes siden forlod et godt Hjem og en elsket Familie for Evangeliets Skyld og kom til disse Lande, og jeg nu snart vil have det Privilegium at møde dem igjen og atter gjense mit kjære Hjem, vil jeg bringe min Afskedsbrev til mine Brødre og Søstre i disse Lande. Jeg har glædet mig meget ved mit Arbejde her i Norden og haaber, at det ikke maa være uden Frugter.

Jeg er mine Brødre og Medarbejdere megen Taknemlighed skyldig for deres utrættelige Nidkærhed i Herrens Gjerning, thi ved forenet Arbejde er meget Godt blevet udført i Missionen; Mange ere i det sidste Aar blevne tillagte Menigheden og glæde sig storligen ved det himmelske Lys, de have annammet. En paa Kjønnesværdig Enighed har hersket iblandt de Hellige, og de have lagt en stor Beredvillighed i Udførelsen af deres Pligter for Dagen. Vi have ikke mødt nogen Modstand af Dyrighederne, men have haft Lejlighed til frit og uforhindret at prædike til Folket, hvorved et godt Bidnedsbyrd er bleven aflagt, og Mange undersøge samme, saa at vi have de bedste Forhaabninger for denne Mission i Fremtiden. Jeg er de Hellige i Slandinavien meget taknemlig for deres Godhed imod mig, medens jeg har været iblandt dem, og til dette mit Ophold her knytter sig mange kjære Minder, som Tiden ikke vil kunne udslette. Og min Formaning til Eder er stedse at vandre efter det Lys, som er tændt i Eder, saa I aldrig forville Eder paa forbudne Veje, men altid holde Eders Legemer Nætsærdighedens Love underdanige, paa det Eders Saligheds Fjende ikke skal saa nogen Magt over Eder. Værer ydmyge for Herren og lytter til hans Tjeneres Raad, da vil Alt blive vel med Eder.

Jeg vil anbefale til de Hellige min værdige Eftertræder, en prøvet og erfaren Mand, gennem hvem I ville blive styrkede, opbyggede og belærte; skjønt ham Eders Tiltro, Bonner og sulde Tillid, saa han maa føle, at han er iblandt Dem, og da vil et stort Arbejde blive udført i disse Lande ved Eders forenede Bestræbelser.

Kjære Sødsfende! jeg vil til Slutning bære mit Bidnedsbyrd til Alle, at Guds Kirke og Rige er bleven oprettet ved Profeten Josef Smith, og Brigham Young er hans retmæssige Efterfølger, at det evige Præstedømmes Fuldmagt til at løse og binde er gjengivet til Jorden, at Englen har ladet sin Stemme høre fra Himlen, og at Røsten lyder til Alle at gaa ud fra Babylon, paa det I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder og rammes af hendes Plager. Farvel, til vi atter mødes i Zions skjønne Land. Raade og Fred være med Eder Alle, ønskes af Eders ringe Medtjener i Kristo.

N. C. Flygare.

Missionærernes Ankomst. Det er os en Glæde at kunne meddele, at følgende Brødre den 3die ds. ankom hertil fra Zion: D. N. Liljenqvist, Biskop, Hyrum City, John F. F. Dorius, Ephraim, S. P. Neve og Hustru, Salt Lake City, Jens Keller, Mantua, Niels J. Grønlund, Salt Lake City, Axel Tullgren, Spring City, Rasmus Christensen, Bear River, Søren Jensen, Salt Lake City, Ole Hanson, Logan, Niels M. Petersen, Richfield. De afrejste fra Ogden den 6te Maj, sølgelig medtog Koffen en Tid af 28 Dage, dog heraf falder 5 Dage paa et Ophold i New York og 3 Dage i Liverpool.

Afløste:

- Widste K. Petersen, Præsident over Kjøbenhavns Konference.
- Widste John Anderson, Præsident over Stockholms Konference.
- Widste C. J. Gustavson, Præsident over Slaane Konference.
- Widste A. N. Andersen, Præsident over Aarhus Konference.
- Widste Joh. A. Bruun, Medarbejder paa Skandinaviens Stjernes Kontor.
- Widste S. C. Hansen, omrejsende Widste i Kjøbenhavns Konference.
- Widste K. N. Jepsen, omrejsende Widste i Kjøbenhavns Konference.

Ovnevænte Brødre afløses med Tilladelse at gaa hjem med første Emigration.

- Widste S. Petersen, Præsident over Kristiania Konference.
- Widste J. M. Larsen, omrejsende Widste i Kjøbenhavns Konference.

Sidstnævnte Brødre at afgaa med anden Emigration.

Beslittede:

- Widste S. P. Neve at præsidere over Kjøbenhavns Konference.
- Widste C. F. Branting at præsidere over Stockholms Konference.
- Widste S. Nilsson at præsidere over Slaane Konference.
- Widste C. Jensen at præsidere over Aarhus Konference.
- Widste J. F. F. Dorius at præsidere over Kristiania Konference.
- Widste B. Rohde at virke som Medarbejder paa „Skandinaviens Stjernes“ Kontor.
- Widste J. Keller omrejsende Widste i Kjøbenhavns Konference.
- Widste A. Tullgren omrejsende Widste i Stockholms Konference.
- Widste D. Hanson omrejsende Widste i Gøteborg Konference.
- Widste S. Jensen omrejsende Widste i Kjøbenhavns Konference.
- Widste R. Christensen omrejsende Widste i Aarhus Konference.
- Widste N. J. Grønlund omrejsende Widste i Slaane Konference.
- Widste N. M. Petersen omrejsende Widste i Kristiania Konference.

N. C. Flygare,
Præsident
over den skandinaviske Mission.

Grindringer om Kumorah.

Af James A. Little.

Den 14de i sidste December Maaned stod jeg paa Højen Kumorah. Jeg havde længtes meget efter at se dette Sted, der i de Helliges Grindring er knyttet til Begivenheder af den højeste Interesse. Jeg befandt mig under Indtrykket af en Inspiration, der forekom mig at være dette Sted egen. Omendkjendt jeg var indhyllet i en tord, rivende Snestorm, var jeg dog istand til i mit Sind at fremkalde af den dunkle Fortid nogle af de betydningssfuldste Begivenheder, der have affluttet og begyndt store Epoker i den vestlige Halvkugles Historie med en Livlighed og Hurtighed, der er umulig at fremvise i nogen Anden. Hvilket Skue maa ikke have frembudt sig for Feltherren Mormon, da han, Dagen efter det store afgjørende Slag imellem Nefiterne og Lamaniterne, lidende af sine Saar, stod omtrent, hvor jeg stod, sammen med sin Søn Moroni og nogle saa, der endnu overlevede Blodbadet, med Optegnelserne, der indeholdt en Halvkugles Historie igjennem 25 Aarhundreder, nedgravede under deres Fødder, medens Lamaniterne i deres uærliggende Lejr laa i heftig Strid om Sejrens Bytte, med deres egen Dødsdom i Udfigt, uden noget oplivende Haab om deres Nations fremtidige Forløsning for end efter mange Aarhundreders barbariske Mærke. Med Hjerter betyngede med Sorg, som Intet i deres Omgivelser kunde lindre, stuede de med et sidste Farvel ned paa den Dødningsmar, hvorpaa Alt laa, hvad der var tilbage af dem, de havde elsket højest paa Jorden, ned paa Legemerne af 230,000 Mænd, der kun én Dag iforvejen, besjælede af al Manddommens Tapperhed og Mod, kæmpede en forskæddelig Strid for Tilbørelsen, men

nu laa nedsænkede i den Sovns Arme, der ikke kjender til nogen Opvaagnen for Opstandelsen. Havde dette været Alt, kunde Hjertets blodere Følelser endnu have slumret, men Hustruen, Moderen og de hjælpeløse Børn laa her som Ofre for et ubarmhjertigt Had, som ikke kjendte til Naade og som Intet uden et sultstændig udryddende Slagteri kunde tilfredsstille.

Sandsynligvis omtrent en Million Mennesker fremstillende enhver Fase i det menneskelige Liv omkom i dette mindeværdige Slag. Dette store Mausoleum (Gravminde) var da ikke alene helliget Grindringen om dem, hvis Legemer vare isærd med at opløses i Elementerne, men tillige om den umaadelige Hob Jærditer, der ødelagde hverandre 700 Aar iforvejen paa det samme Sted. Hvo vil sige, at der ikke er en Gud, der bestemmer Nationernes Skjæbne? To forskellige Rationaliteter, mellem hvilke der ikke sandtes den ringeste Lighed, endte her deres jordiske Løbebane, deres Støv bestemt til at sammenblandes i Aarhundreder, med Højen Kumorah som deres Gravmæle og med de Optegnelser i dens Skjød, der skulde fortælle fremtidige Generationer, hvo de vare, og naar og hvorledes de gif bort. Her endte en lang Rjæde af Begivenheder, en Følgerække af mægtige Indskydelser standsede og sandt en Hvileplads for Aarhundreder. Men disse Kræfter gif ikke tabt, de havde en Fremtid, og denne Fremtid er vor Nutid.

Højen Kumorah vogtede trolig det Anbettede. I 1400 Aar bevirkede Elementerne store Forandringer paa dens Overflade og Omgivelser, men Præstedømmets Optegnelser om dets Inspira-

tioner, Lykke, Glendigheder, samt om Krigen og Revolutionerne paa den halveKlode beva-
redes uforstyrrede, uforandrede i dens Skjød.
Gjennem dem tilhviske de Millioner, der

have levet og døet paa dette Continent,
de Nulevende deres Erfaringer og de ville
danne Millioners Tanker og Stræben,
der endnu ville komme til at leve.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor“.)

(Fortsat).

Der kan vel gjøres nogle Undskyld-
ninger for Gothenes og Bandalernes
personlige og religiøse Voldsomheder,
eller de mørkere Tidaldres Grusomheder
og Forsølgelser, men at i disse oplyste
Tider, i et Land med Love og frie Insti-
tutioner, hvor den største Frihed tilfikkres
enhver Borger — at her, et Samfund af
12 til 15,000 Menneſter, uden nogen
retmæssig bevist lovstridig Forbrydelse,
ved Vaabenmagt skulde uddrives fra deres
Hjem og Ejendomme som Landslygtige,
uden at Statens stærke Arm er bleven
udrakt til deres Beskyttelse, er en Plet
paa vore Annaler og vort Land som et
Hele, hvilken vi frygte det vil tage Nar
til at udvadske. Vi finde Intet i Lighed
hermed i hele vort Lands Historie. Men
Fortællingen ender ikke hermed. Tumult,
Drukkenſtab og Forbrydelse udmærkede
Anti-Mormonerneſ Sejr. En Bande
ſambvittighedsløſe Mænd bemægtigede ſig
„Mormonerneſ“ Ejendom, ſatte ſig i
Besiddelse af deres Gaarde og vanhellegede
deres Tempel, medens de Fattige og de
Syge, Oldingene og Børnene bleve drevne
ud i Skovene halv forhungrede, og det
høſtlige og borgerlige Livs Beskyttere
bleve miſhandlede og undertrykkede.

Dersom de ſidſte Beretninger om
deres Karakter og Forholde ere ſande, da
er Staten Illinois baade af dens Vre

og Loven forpligtet til at gjenindsætte
dem i deres Ejendomme og Hjem, og
den lovgivende Forſamling bør for Net-
færdighedens og Menneſkelighedens, ſamt
for Statens Vres og Landets Forfatnings
Skyld beſale Gouvernøren at udsætte en
Proklamation til „Mormonerne“, indby-
dende dem til at vende tilbage til deres
Hjem, og tilbyde dem at viſe indeſtaa
for deres Sikkerhed imod ethvert Forſøg
paa at forurette og beſvære dem. De
beſinde ſig nu, ved Statens Uretfærdig-
hed, i Orkenen døende af Hunger og
Sygdom — et Bytte for vilde Indianere
og Novdyr. Mange ligge paa den blotte
Jord nærved Nauvoo, medens Nøvere ere
i Besiddelse af deres Ejendomme. Lad
Illinoiſs ſtride til at udføre noget Godt i
denne Retning, førend den offentlige
Mening overalt forener ſig i at forlange
Gjenoprejsning til „Mormonerne“ for
Fortiden og Sikkerhed for Fremtiden.

Under Opholdet i „Winter Quarters“
havde Præſident Young den 17de Februar
1847 en meget intereſſant Drøm, ſom
han fortalte Brødrene. Han drømte, at
han gif hen for at ſe Joſef, Profeten,
og da han kom til ham, ſaa han aldeles
naturlig ud. Han ſyntes paa den Tid
at ſidde i en Stol. Præſident Young
greb hans højre Haand og kyſſede ham
mange Gange, hvorefter han ſagde til

ham: „Hvorfor kunne vi ikke være sammen, som vi plejede at være? Du har været borte fra os en lang Tid; vi trænge til dit Selskab, og holde ikke af at være adskilte fra Dig.“

Josef rejste sig fra sin Stol, saa paa ham med sit sædvanlige alvorlige, udtryksfulde og behagelige Udsyn, og sagde: „Det er Alt ret.“

Præsident Young gjentog, at han holdt ikke af at være adskilt fra ham. Josef sagde:

„Det er Alt ret. Vi kunne ikke være sammen endnu; vi ville være det om lidt, men Du kommer til at være uden mig i nogen Tid, da ville vi være sammen igjen.“

Præsident Young bemærkede nu, at der var et Rækværl imellem Josef og ham selv. Josef stod ved Vinduet og Sydvest for ham var det meget lyst, men Præsident Young var i Tuskørle og Nord for ham var det meget mørkt. Præsident Young sagde:

„Du kjenner meget vel Brødrene, bedre end jeg, thi Du har oprejst dem og bragt Præstedømmet til os. De have en stor Længsel efter at komme til at forstaa Loven om Adoption eller Beseglingsprincippet, saa at dersom Du skulde have et raadende Ord til mig, vil jeg være meget glad ved at modtage det.“

Josef vred henimod ham, saa alvorligt, dog tilfreds paa ham og sagde:

„Sig Brødrene, at de maa være ydmyge og trofaste, saa de kunne være visse paa at beholde Herrens Aand, da vil derne lede dem frem til det Rette. Værer omhyggelige og venter Eder ikke bort fra den stille sagte Aandens Stemme; den vil lære dem hvad de skulle gjøre og hvor de skulle gaa, og vil frembringe Rigets Frugter. Sig Brødrene, at de stedse holde deres Hjerter aabne for Belærelse, saa at naar den Helligaand kommer

til dem, deres Hjerter da kunne være rede til at modtage den. De kunne skjelne Herrens Aand fra alle andre Aander, — den vil hvikke Fred og Glæde til deres Sjæle; den vil borttage Ondskab, Had, Strid og alt Ondt fra deres Hjerter, og deres hele Begjær vil være til at gjøre Godt, fremsføre Retfærdighed og opbygge Guds Rige. Sig Brødrene, at naar de ville følge Herrens Aand, ville de være Ret. Vær vis paa at sige Brødrene, at de maa sørge for at bevare Herrens Aand iblandt sig, og dersom de gjøre dette, ville de være ligesom de vare organiserede af vor Fader i Himlen, sørend de indkom i denne Verden. Vor Fader i Himlen organiserede Mennesslægten, men de ere nu alle disorganiserede og i stor Forvirring.“

Josef viste da Præsident Young hvorledes Mennesslægten var i Begyndelsen. Han saa hvornaar Præstedømmet var blevet borttaget og hvorledes det kunde blive sammensat, saa der kunde være en fuldkommen Kjæde fra Adam og ned til hans sjerneste Efterslægt.

Josef sagde atter til ham: „Sig til Folket, at det maa drage Omsorg for at bevare Herrens Aand og følge den, og den vil lede dem til det Rette.“

En saadan Drøm var meget trøstende for Præsident Young og belærende for Folket. Deraf kunne vi lære hvor betydningfuldt det er at bevare Herrens Aand. Ingen Mand eller Folk kan trives og have Lykke og Velbære, uden at have den til Vejleder.

Omtrent ved denne Tid naaede den Eiterretning til Winter Quarters, at Pøbelen nærved Farmington, i Iowa, havde hængt Broder William H. Folsom. De dræbte ham ikke aldeles, men hans Venner havde megen Vanskelighed ved at bringe ham til Live. De ophængte ligeledes Broder Redney Swazey ved Hælene i omtrent

fem Minnter. Sex andre Brødre bleve ogsaa hængte af dem. Paa denne Maade bleve de Hellige behandlede i denne Egn, efterat de vare blevne udjagne fra deres Hjem og blevne berøvede Alt, hvad de ejede i Nauvoo, af Bøbelen.

Præsident Young fik, medens han var i Winter Qvarteers, en Kopi af en Aabenbaring, der foregaves at være bleven modtaget af James J. Strang, en Mand, som gjorde Fordring paa at være Kirkens Præsident efter Profeten Josefs Død, og var et Medskab til at bortføre en Del af Folket. Denne Aabenbaring var ikke virkelig skreven af Strang; men var opdigtet af en Mand ved Navn Charles Wesley Wandell, i den Hensigt at fange dem i Nauvoo, der troede paa Strangs Lærdomme. De saldt ogsaa ganske rigtig i den Snare, han havde opstillet for dem, og John E. Page, en af de tolv Apostle, der apostaserede kort før Kirken forlod Nauvoo, troede, at det var en sand Aabenbaring og var offentlig Vidnesbyrd om, at den var fra den Almægtige. Det Held, som de havde med dette Puds, forarsagede Wandell og hans Venner megen Morstab, og de tænkte, at det var en udmærket Spøg; men han overvejede ikke, at han overgav sig i Satans Vold ved at formaste sig til at skrive en Aabenbaring i Herrens Navn. Han tænkte sandsynligvis, at hans Hensigt var god, idet han saaledes søgte at blotte Ugudeligheden, men det er en alvorlig Sag for en Mand at spørge med hellige Ting og at bruge Herrens Navn falstkeligen og i bedrageriske Djemed. Wandells Kurs siden den Tid skulde være en Advarsel til alle Andre om ikke at gjøre Ondt for at fremme eller i den Mening at fremme det Gode.

Ved Forberedelserne til at gaa med Pionerkompagniet fra Winter Qvarters til det store Basin traf Præsident Young

og hans Brødre alle nødvendige Forfælgelsesregler, for at sikre de Helliges Sikkerhed og gode Beskyrelse, som forbleve tilbage, medens de foretog denne Tour. Mange Raad bleve givne om disse og lignende Gjenstande, og Forholdsregler bleve tagne til at bygge Palisader rundt om Winter Quarters og til at saa Folket til at arbejde i Forening. De Huse, der laa udenfor Palisadelinien, bleve flyttede indenfor, og Alt, hvad der kunde gøres, blev gjort forat sikre Folket imod Indianernes Angreb. Dem, der boede i «dug-outs», som de Boliger kaldtes, der vare gravede ind i Eiderne af en Høj, bleve raadede til at bygge Huse ovenfor Jorden, som de kunde bo i om Sommeren, saa at Sygdom kunde blive forhindret. Der blev ligeledes givet Anvisninger med Hensyn til Bygningerne, forat Beboernes Sundhed og Velvæmmelighed derved kunde forsøges. Præsident Young gav Autoriteterne udmærkede Raad angaaende deres Forhold overfor Indianerne. Han forbød strengelig den Ufik, der saa almindelig blev begaaet af andre Samsund, som boplatte sig i Indianerlandet, nemlig at nedskyde Indianerne for hvilken som helst Forseelse, de gjorde sig skyldige i, og han raadede Brødrene til at undgaa at opmuntre og give Rum for fjendtlige og blodtørstige Følelser. Der blev ligeledes truffet Foranstaltninger til at drage Omsorg for de Fattige og de Brødres Familier, som vare gaaede med Bataillon. Brødrene, der vare gaaede til Punca, bleve belærte om at flytte til Winter Quarter saa snart som muligt og nedlægge Foraarslød.

Biskop Miller, som havde været Leder for Kompagniet til Punca, besøgte sig allerede i Winter Quarters. Han havde i nogen Tid overladt sig til en Mand, der ikke var af Gud, og hans Sind var indhyldet i Mørke. Medens der blev gjort Forberedelser til at lade Pionerne gaa

vest, tilkjendegav han i et Nøde af de tolv Apostle og andre Velste sine Planer om Kirkens Forskytning til Texas, til Landet beliggende imellem Neuces og Rio Grande Floderne. Det var det bedste Land, mente han, at Kirken kunde emigrere til. Lyman Wight var allerede i Texas, hvortil han var gaaet fra Nauvoo, idet han havde medtaget dem, som vilde følge hans Vejledning. Millers Anskuelse gik i samme Retning. Præsident Young underrettede Miller om, at hans Ideer vare vilde og stærmeriske, at naar de Hellige flyttede deraf, vilde de

gaa til det store Basin, hvor de snart vilde naa en saadan Styrke og Magt, at de let kunde byde Bobelen Spidsen; men dette havde kun ringe Virkning paa Miller. Han forlod kort efter Winter Quarters sammen med sin Familie og nogle faa Andre, over hvem han havde Indflydelse, og rejste til Texas, hvor han sluttede sig til Lyman Wight. Her boede han i nogen Tid, indtil han og Lyman Wight bleve uenige; han flyttede da mod Nord igjen, sluttede sig til Strang, og døde som en Frasalben fra Kirken.

(Fortf.)

Blandinger.

Kejseren af Brasilien. Don Pedro, Kejseren af Brasilien, med Følge ankom her til Byen (Salt Lake) Torsdag Aften den 22de April med det ordinaire Tog, hvilket ankom til Stationen Kl. 8, 20. En stor Mængde Tilskuere afventede med ivrig Forventning Kejserens Ankomst. Efterat hans Majestæt havde forladt „Pullman Palace Vaggonen“, besteg han en Karet og blev kjørt til Theatret, hvor han og Følge afbenyttede en Sceneloge, der i denne Anledning var skjønt udsmykket og dekoreret. Efterat Forestillingen var endt, kjørtc Kejseren med Selvskab til „Walker House“, hvor der var bleven bestilt Bærelser til dem. De fremragende Mænd, der ledsage Kejseren paa hans nærværende Fastlandsrejse, ere Sennor L. P. de Conto Ferras, Visconde de Bom Retiro, der fungerer i flere betydelige Embeder i det brasilianske Kejserrig, Dr. Louis Henning, hans Majestæts Privat-Sekretær, Dr. Arthur Teixeira de Macedo, Statmester-Assistent ved den kejserlige Husboldning, og Sennor Pavia. Mr. J. J. O'Kelly, Korrespondent for „New York Herald“, rejser ligeledes med Kejseren. Om Søndagen besøgte Kejseren med Følge de væsentligste Punkter af Interesse i og omkring Staden. Tidlig paa Dagen gik han igjennem Tempel-Pladsen og besaa det nye Tabernakel, med hvilket samt det store Orgel han syntes vel fornøjet. Han gjorde mange Spørgsmaal angaaende de Sidste Dages Helliges religiøse Tro og Skikke, og af hans Spørgsmaal og Bemærkninger Bestaaenhed syntes det, at han havde skænket Kirkens Historie nogen Opmærksomhed. Han kjøbte ligeledes endel af Kirkens Skrifter. Han besøgte Savages Kunst-Galleri, hvor han kjøbte en stor Mængde Gjenstande af forskellig Art. Han er sandsynligvis henved 51 Aar gammel, høj og anseelig, med sin Anstand og meget behageligt Væsen, idet han er overordentlig hoslig. Hans Ansigt er prydet af et rigeligt graat Skjæg, og han klæder sig meget tarveligt. Han er særdeles livlig, saameget graat Skjæg, og han klæder sig meget tarveligt. Han er særdeles livlig, saameget at han næsten synes rastløs, idet han stadig er i Bevægelse. Han er meget selskabe-

lig, idet han er villig til at konversere om hvilket som helst almindeligt Thema, især deleshed om hvad der vedrører det Land, hvorigennem han nu rejser, og i Samtalen lægger han en skarpsindig, oplyst og videbegjærlig Aand for Dagen. Om Eftermiddagen bivaaned hans Majestæt med Følge Gudstjenesten i den 14de Wards Forsamlingsaal og lyttede med ojsynlig Interesse til en lærerig Tale af Eldste John Taylor. For at komme til Eftermiddagstoget i rette Tid maatte Selskabet imidlertid forlade Salen en kort Tid før Gudstjenestens Slutning. Han afrejste med det ordinaire Eftermiddagstog til San Francisco, i hvilken Stad han venter at forblive nogle faa Dage, hvorefter han har i Sinde at vende tilbage til New York og slutte sig til Kejserrinden og andre Medlemmer af det kejserlige Selskab, derefter besøge flere af Hovedstæderne i de østlige Stater samt besøge Hundreedaars-Udstillingen i Philadelphia. Herefter er det hans Hensigt at fortsætte sin Rejse til Europa, da han er paa Rejse for Fornøjelse, og Sagttagelser igennem de ledende civiliserede Lande paa Nordkysten.

Ingen saldne Kvinder. Ingen, der har læst «the Womans Exponent», et Blad, der udgives i Salt Lake City to Gange maanedlig, skalde tro, at Mormon Kvinderne ere de uheldige Væsnere, som man almindeligvis underrettes om, de ere. Men tvertimod er en tilfreds Aand den fremherskende i alle de Artikler, som fremkomme fra de mange Damer, der yde dette Blad deres Medvirksomhed. De betegne sig som lykkelige, synes at være deres Religion meget hengibne og tilfredse med deres Egtteskabsystem. De synes at have havt langt større Fordele af Fordebringere, end vi havde forventet. Deres Korrespondencer til «the Exponent» ere affattede i et smukt og intelligent Sprog og udtrykke ojsynlig en fornøjet og haabesuld Stemning. De fortælle om, hvor højt de vurdere deres Hjem og de mange Velsignelser, der omgive dem, som om de vare fuldstændig lykkelige. De have ingen saadanne fortable, saldne og ødelagte Kvinder iblandt sig, som vort herlige System frembringer. — San Francisco Gem.

Mette Kristine Bensen, Peter Bensen's Hustru og Datter af Marcus og Kirstine Eriksen, afgik ved Døden den 8de April 1876 i Newton, Cache Co. Utah. Aføde var født i Dolledal, Danmark, den 15de September 1833.

Førgen Jensen Swaner døde af Alderdomssvaghed den 27de April 1876 i Big Cottonwood, Salt Lake Co.

Aføde var født i Brandrup, Danmark, den 9de April 1808.

Hans Peter Iversen, Søn af Peter og Anna Iversen, døde i en Alder af 6 Aar og 4 Maanedere af inflammert Halsbetændelse den 14de April 1876 i Washington, Washington Co.

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien.

For Halvaaret 1875.

Konferencer.	Grene	Højpræster	Af de Halvfjerds	Præster	Lærere	Diaconer	Medlemmer	Døbte	Udelatte	Emigrerede	Døde	Totalsum
Danmark.												
Kjøbenhavn	8	2	5	58	24	37	13	791	71	23	6	930
Aarhus . . .	5	1	2	54	23	31	3	593	91	18	2	707
Aalborg . . .	2		3	41	11	6	14	437	57	12	1	512
	15	3	10	153	58	74	30	1821	219	53	3	2149
Norge.												
Kristiania . .	7		1	86	25	41	18	673	47	15	4	844
Sverig.												
Stockholm . .	10		2	64	38	17	4	604	57	22	1	729
Göteborg . . .	8		2	44	24	21	15	388	20	14		494
Åkaane . . .	5		3	26	11	7	5	385	36	20		437
	23		7	134	73	45	24	1377	113	56	1	1660
Jøland . . .	1	1	1	4	2	1		10				19
Summa . . .	56	4	19	377	158	161	72	3881	379	124	8	4672

Indhold.

Profeten Josef Smith	Side. 273.	Lidt af vor Kirkes Historie	Side. 283.
Indsamlingen af Guds Folk	276.	Blandinger	286.
St. George Templet	279.	Dødsfald	287.
Redaktionens Bemærkninger	280.	Statistisk Rapport	288.
Erindringer fra Rumorah	282.		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare,
Lorensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Bording.